

זוהר היומי

זוהר שמות – דף קנ"ב ע"ב

פרשת תרומה

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קנ"ב ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

אוקימנא.

תרגום לעברית

כל הגונים טובים לחלום פרט לתכלת, כמו שנאמר, משום שהוא כסא לדון את דיני הנשמות. והרי דרגה זו (אחת) היא לבנה. אלא בשעה שעומדת בדיני נפשות, אז היא גון תכלת, והרי בארנוה.

טקסט הזוהר

בשעתא דחמי בר נש להאי גוון, אדכר בר נש למעבד פקודין דמאריה. כגוונא דנחש הנחשת, בשעתא דהו חמאן ליה, הו דחלי מקמי דקודשא בריה הוא, ומנטרן גרמייהו מכל חובין, ובשעתא דההוא דחילו דקודשא בריה הוא סלקא עלייהו, מייד אתסיין. מאן גרים לון לדחלא מקמי קודשא בריה הוא, ההוא נחש, ההוא רצועה דמסתכלן בה. אוף הכי תכלת (במדבר טו) וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי'. מההוא דחילו דיליה, ועל דא תכלת במשכנא.

בשעה שרואה אדם את הגון הזה, נזכר האדם לעשות מצוות רבוננו. כמו שנחש הנחשת, בשעה שהיו רואים אותו, היו פוחדים מלפני הקדוש ברוך הוא ושומרים את עצמם מכל החטאים, ובשעה שאותו הפחד של הקדוש ברוך הוא עולה עליהם, מיד נרפאים. מי גרם להם לפחד מלפני הקדוש ברוך הוא? אותו נחש, אותה רצועה שמסתכלים בה. אף כך התכלת - (במדבר טו) וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'. מאותו הפחד שלו. ועל זה תכלת במשכן.

טקסט הזוהר

אמר רבי יצחק, האי דאמר מר תכלת כרסיא דדינא איהי, וכד איהי קיימא בגוונא דא, כדין איהי כרסיא למידן דיני נפשאן. אימתי איהי ברחמי. אמר ליה, בשעתא דכרובים מהדרן אנפיהו דא עם דא, ומסתכלן אנפין באנפין. כיון דאינון כרובים מסתכלן אנפין באנפין כדין כל גוונין מתקנז, ואתהפך גוון תכלא לגוון אחרא. מתהפך גוון ירוק, לגוון זהב. (נ"א חוור) ועל דא, בהפוכא דגוונין, אתהפך מדינא לרחמי, וכן מרחמי לדינא, וכלא בהפוכא דגוונין. כמה דמסדרין ישראל תקונייהו לגבי קודשא בריך הוא, הכי קיימא כלא, והכי אתסדר. ועל דא כתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בה אתפאר, באינון גוונין דכלילן דא בדא, שפירו דכלהו. (חסר כאן) (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו', כמה זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה מכל עמין, ובגינהון דישראל, יהיב מזונא ושבעא, לכל עלמא. ואמלא ישראל, לא יהיב קודשא בריך הוא מזונא לעלמא, והשתא דישראל אינון בגלותא, על אחת כמה וכמה דנטלי מזונא על חד תריין. בזמנא דהו' ישראל בארעא קדישא, הוה נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי חולק תמצית לעמין עובדי כוכבים, ועמין כלהו לא אתזנו אלא מתמצית. והשתא דישראל אינון בגלותא, אתהפך בגוונא אחרא.

אמר רבי יצחק, זה שאמר מורנו שתכלת היא כסא דין, וכשהיא עומדת בגון הזה, אזי היא כסא לדון דיני נפשות. מתי היא ברחמים? אמר לו, בשעה שהכרובים מחזירים פניהם זה עם זה ומסתכלים פנים בפנים. כיון שאותם כרובים מסתכלים פנים בפנים, אז כל הגונים מתתקנים, ומתהפך גון תכלת לגון אחר. מתהפך גון ירק לגון זהב (לבן). ולכן בהפוך הגונים מתהפך מדין לרחמים, וכן מרחמים לדיון, והכל בהפוך הגונים. כמו שמסדרים ישראל תקונייהם לקדוש-ברוך-הוא, כך הכל עומד וכוך מסתדר. ולכן כתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, באותם גונים שכוללים זה בזה, היפי של כלם. ועשית שלחן עצי שטים וגו'. רבי יצחק פתח, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'. כמה צדיקים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם וקרבם אליו מכל העמים, ובשכיל ישראל נתן מזון ושבע לכל העולם, ואלמלא ישראל - לא נתן הקדוש ברוך הוא מזון לעולם, ועכשו שישאל בגלות, על אחת כמה וכמה שנוטלים מזון על אחד פי שנים. בזמן שהיו ישראל בארץ הקדושה, היה יורד להם מזון ממקום עליון, והם נותנים חלק תמצית לעמים עובדי כוכבים, וכל העמים לא נזונו אלא מהתמצית, ועכשו שישאל הם בגלות, התהפך לגון אחר.

טקסט הזוהר

מתל למלכא, דאתקין סעודתא לבני ביתיה, כל זמנא דאינון עבדי רעותיה, אכלי סעודתא עם מלכא, ויהבי לכלבי חולק גרמין למגרר. בשעתא דבני ביתיה לא עבדי רעותא דמלכא, מלכא יהיב כל סעודתא לכלבי, וסליק לון גרמי.

תרגום לעברית

משל למלך שהתקין סעודה לבני ביתו. כל זמן שהם עושים את רצונו, אוכלים סעודה עם המלך, ונותנים לכלבים חלק העצמות לגרר. בשעה שבני ביתו לא עושים את רצון המלך, המלך נותן את כל הסעודה לכלבים, ומעלה להם את העצמות.

כְּגִוּוֹנָא דָא, כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל עֲבָדִי רַעוּתָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, הָא עַל פְּתוּרָא דְמִלְכָּא אֵינּוֹן אַכְּלִי, וְכָל סְעוּדָתָא אֶתְתַּקֵּן לְהוֹן. וְאֵינּוֹן, מִהֵוּא חֲדוּה דְלֵהוֹן, יְהִיבִי גְרָמִי דְאִיהוּ תַמְצִית לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים. וְכָל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל לֹא עֲבָדִי רַעוּתָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן, אֲזִלִּי בְּגָלוּתָא, וְהָא סְעוּדָתָא לְכַלְבִּי, וְאֶסְתַּלֵּק לֹוֹן תַמְצִית (יחזקאל ד) כִּכָּה יֵאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת לֶחֶמָם טָמֵא בְּגוֹיִם, דְּהָא תַמְצִית דְּגַעוּלִּיהוֹן אַכְּלִי. וְוִי לְבָרָא דְמִלְכָּא, דִּיתִיב וּמְצַפָּה לְפִתּוּרָא דְעֲבָדָא, מַה דְּאֶשְׁתָּאֵר מִגּוֹ פְּתוּרָא אִיהוּ אַכִּיל.

תרגום לעברית

כְּמוֹ זֶה, כָּל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים רָצוֹן רַבּוֹנָם, הֵם אוֹכְלִים עַל הַשְּׁלֶחַן הַזֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְכָל הַסְּעוּדוֹת מִתְקַנּוֹת לָהֶם. וְהֵם, מֵאוּתָה שְׂמִיחָה שְׁלֵהֶם, נוֹתְנִים עֲצָמוֹת שֶׁהֵן תַּמְצִית לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים. וְכָל זְמַן שִׁישְׂרָאֵל לֹא עוֹשִׂים רָצוֹן רַבּוֹנָם, הֵם הוֹלְכִים לְגָלוּת, וְהַסְּעוּדָה הוֹלֶכֶת לְכַלְבִּים, וְעוֹלָה לָהֶם הַתַּמְצִית. כִּכָּה יֵאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת לֶחֶמָם טָמֵא בְּגוֹיִם, שֶׁהֵרִי תַמְצִית הַגָּעַל שְׁלֵהֶם הֵם אוֹכְלִים. אוֹי לְבֶן הַמֶּלֶךְ שִׁיוֹשֵׁב וּמְצַפָּה לְשֶׁלֶחַן הָעֶבֶד, וּמַה שֶׁנִּשְׁאָר מִתּוֹךְ הַשְּׁלֶחַן הוּא אוֹכִיל.

טקסט הזוהר

דְּוֹד מִלְכָּא אָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלֶחַן נִגְד צוּרְרֵי דְשִׁנְתָּ בִּשְׁמֵן רֵאשֵׁי כּוֹסֵי רוּיָהּ. תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלֶחַן, דָּא סְעוּדָתָא דְמִלְכָּא. נִגְד צוּרְרֵי, אֵינּוֹן כְּלָבִי דִּיתִבִּי קָמִי פְּתוּרָא, מְצַפָּאן לְחוּלְק גְרָמִין, וְאִיהוּ יְתִיב עִם מִלְכָּא בְּעִנּוּגָא דְסְעוּדָתָא בְּפִתּוּרָא.

תרגום לעברית

דְּוֹד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלֶחַן נִגְד צוּרְרֵי דְשִׁנְתָּ בִּשְׁמֵן רֵאשֵׁי כּוֹסֵי רוּיָהּ. תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלֶחַן - זֶה סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ. נִגְד צוּרְרֵי - אוֹתָם הַכְּלָבִים שִׁיוֹשְׁבִים לִפְנֵי הַשְּׁלֶחַן וּמְצַפִּים לְחַלְקַת עֲצָמוֹת, וְהוּא יוֹשֵׁב עִם הַמֶּלֶךְ בְּעִנּוּג שֶׁל הַסְּעוּדָה בְּשֶׁלֶחַן.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משחא, ושמנונא, ותקון סעודתא, אתייהיב בקדמיתא לרחימא דמלכא. מה דאשתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאיוון פלחי פתורא. כוסי רינה, מליא פסא קמי רחימא דמלכא תדיר, דלא יצטריך למשאל. ועל רזא דא, הווי ישראל תדיר, עם שאר עמין.

תרגום לעברית

דשנת בשמן ראשי - זה ראש הסעודה. שכל שמן ושמנונית ותקון הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך. מה שנשאאר נתן אחר כך לכלבים ולאותם עובדי השלחן. כוסי רינה - מלאה הכוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרך לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים.

♦ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קנ"ג ע"א) ♦

טקסט הזוהר

רבי חייא הוה אזיל לגבי דרבי שמעון לטבריה, והווי עמיה רבי יעקב בר אידי, ורבי ייסא זעירא, עד דהווי אזלי, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תימה מה דכתיב, (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר, מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה. ותו, לאו יקרא דמלכא איהו, למיכל בר נש אחרא

תרגום לעברית

רבי חייא היה הולך לרבי שמעון לטבריה, והיו עמו רבי יעקב בר אידי ורבי ייסא הקטן. עד שהיו הולכים, אמר רבי ייסא לרבי חייא, תמוה מה שכתוב (מלכים א ב) ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנה וגו'. אם כך, כל טוב ואמת לאכל

על שלחנו ולא יותר, משאמר כאן והיו באכלי שלחנה. ועוד, לא כבוד המלך הוא
שיאכל איש אחר על שלחן המלך, ולא צריך זה אלא המלך לבדו, וכל הגדולים שלו
סביבו למטה ממנו.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.
מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5
עיצוב הדף: זוהר היומי.